

DE SPORTPET

DE SPORTPET

Trudy van Schie

Auteur: Trudy van Schie
Coverontwerp: Gerd Altmann (pixabay.com)

© 2022 Trudy van Schie

www.bravenewbooks.nl/trudyvanschie

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op enige wijze zonder
voorafgaande toestemming van de auteur/uitgever.

ISBN: 978-94-6448-700-8

Hoofdstuk 1

Het is dinsdagavond en buiten is het fris voor eind augustus. In Alphen aan den Rijn is het rustig. De kinderen hebben schoolvakantie. Door de natte zomer zijn veel gezinnen met vakantie naar het buitenland vertrokken. Nerea sluit om elf uur 's avonds de gordijnen, zet de televisie uit en sluit de kamerdeur. Ze is alleen vannacht. Tom, haar echtgenoot, werkt voor vier dagen in Maastricht en blijft daar overnachten in het Van der Valk hotel. De afstand van Alphen aan den Rijn naar zijn werk is zonder files ruim twee uur rijden. Twee keer per dag heen en weer rijden en acht uur werken vindt hij teveel. Tom is 63 jaar en één meter vijfentachtig lang. Op zijn werk gaat hij keurig in het pak gekleed. Thuis loopt hij altijd in een spijkerbroek en vrijetijdsschoenen. Zijn haar is het laatste jaar vergrijsd en wordt nu wit. Dat heeft hij van zijn vader.

In de garage vergrendelt Nerea de deur. Tom is erg op veiligheid gesteld en laat niets aan het toeval over. Nerea gaat naar de wc en zet daarna het alarm aan. Ze heeft vijftien seconden om boven te komen. In de strijkkamer, op de eerste verdieping, doet ze haar oefeningen op een trampoline. Het is een dagelijks ritueel waar ze zich goed bij voelt. In de badkamer poetst ze haar tanden en reinigt haar gezicht. Ze kijkt in de spiegel naar de rimpeltjes in haar gezicht. Er komen er steeds meer bij, net als de grijze haren. Elke maand gaat ze naar de kapper om de uitgroei bij te laten werken in een kastanjebruine kleur. Nerea is 65 jaar en wordt in september 66. Ze is iets kleiner dan Tom. Het is bijna half twaalf als ze in bed ligt en de televisie aanzet. Via uitzending gemist kijkt ze naar Heel Holland Bakt. Er zijn nog vier kandidaten over. Het kost Nerea moeite om haar ogen open te houden. Een uur later schrikt ze wakker. Ze heeft het einde gemist. Morgen zal ze het laatste stukje terugkijken. Met een druk op de afstandsbediening schakelt ze het licht uit en zet de televisie op stand-by. Ze draait zich om en valt in een diepe slaap.

Het alarm gaat af en het geluid galmt door de hele woning. Slaperig doet Nerea haar ogen open. Wat gebeurt er? De wekkerradio staat op drie uur. Het hart van Nerea gaat sneller kloppen. Moet ze Tom bellen? Hij moet vroeg op en heeft een lange werkdag voor de boeg. Nerea luistert. Behalve de alarmbel hoort ze geen vreemde geluiden. Met een schok schiet ze overeind. Haar mobiel gaat af. Het is Tom.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij slaperig. Het alarm staat in verbinding met zijn mobiel.

‘Ik, ik weet het niet. Het alarm ging af, zomaar. Wat moet ik doen?’

Tom denkt na. De woning is dubbel geïsoleerd, waardoor de burens waarschijnlijk niets horen.

‘Heb je de alarmknop?’ vraagt Tom.

‘Ja.’

‘Zet het alarm uit en blijf aan de lijn.’

Nerea drukt op de rechertoets. De afstandsbediening doet het gelukkig. Het is stil.

Doodstil.

‘Ben je er nog?’ vraagt Tom.

‘Ja’, fluistert Nerea. Ze wacht een paar minuten. Ze hoort niets.

‘Volgens mij is het loos alarm’, zegt Tom.

‘Dat mag ik hopen, maar het alarm gaat toch niet zomaar af?’

‘Waarschijnlijk is het een spin geweest of een vlieg. Durf je naar beneden te gaan?’

‘Wat denk je, natuurlijk niet!’

Ze klikt haar nachtlampje aan en kijkt naar de slaapkamerdeur. De deurkruk beweegt. ‘Tom, er is iemand in huis. De deur ga...’

‘Ik bel 112. Blijf rustig.’

Nerea knijpt in haar mobiel en voelt haar hartslag omhoog gaan. De deur gaat langzaam open. Een man met een capuchon, een shawl voor zijn mond en een zonnebril op komt binnen. De persoon legt zijn wijsvinger op zijn mond en loopt naar haar toe. Hij heeft een pistool in zijn hand en richt het op haar. De ogen van Nerea worden groot en haar spieren verstijven. Ze wil iets zeggen, maar er komt geen geluid

uit haar keel. Haar ogen bollen op en ze kan zich niet meer bewegen. Hij pakt de mobiel en verbreekt de verbinding.

‘Nerea, wat gebeurt daar?’ schreeuwt de altijd zo rustige Tom. ‘Geef antwoord!’

Nerea kan niet antwoorden. De man gebaart dat ze haar bed uit moet komen.

Tom voelt dat er iets mis is. Hij belt 112 met de vaste lijn van het hotel.

‘Wilt u de brandweer, de ambulance of de politie?’ vraagt een vriendelijke stem.

‘Politie’, roept Tom. Hij gaat op de rand van zijn bed zitten en haalt een paar keer diep adem. Hij heeft zijn zenuwen niet onder controle.

‘Mijnheer, waar bent u?’ vraagt een vrouw.

‘In Maastricht, eh nee niet daar! Ik woon in Alphen aan den Rijn. Daar is mijn vrouw en er is iets mis.’

‘Ik verbind u door met de politie in Alphen aan den Rijn.’

Tom wiebelt met zijn bovenlijf en wacht.

‘Politie Alphen aan den Rijn. Wat is er aan de hand?’

‘Het alarm thuis ging af, ik hoorde iets en toen werd de verbinding verbroken. Ik ben voor mijn werk in Maastricht en kan niet snel naar huis. Gaat u alstublieft kijken of alles goed is. De burens hebben een sleutel.’

Tom geeft het adres door en gooit de hoorn erop. Snel kleedt hij zich aan, propt zijn kleding in de tas en pakt zijn toiletspullen uit de badkamer. Hij loopt in draf naar de lift. Die staat nog beneden. Hij neemt de trap en rent langs de balie het hotel uit naar de auto. De baliemedewerker roept iets. Tom hoort het niet.

Op de parkeerplaats stelt Tom de navigatie in, richting Alphen aan den Rijn, en geeft gas.

Onderweg bedenkt hij dat de verbinding met de politie is verbroken. Hij heeft geen telefoonnummer doorgegeven. Hij belt opnieuw 112 en krijgt dezelfde vragen. Politie, brandweer of ambulance.

‘De politie in Alphen aan den Rijn graag. Ik heb al verbinding gehad en die voortijdig verbroken.’

‘Ik verbind u door. Blijft u aan de lijn.’

Het is even stil.

‘Klootzak’, schreeuwt Tom naar een medeweggebruiker die hem afsnijdt. Hij rijdt in de buurt van Weert.

‘Politie Alphen aan den Rijn, zegt u het maar’, zegt een dame.

Tom stuurt naar rechts en neemt iets gas terug.

‘Ik heb net gebeld en gevraagd of de politie bij mijn huis wil gaan kijken.’

‘Waar bent u?’

‘Onderweg naar huis. Ik rij ter hoogte van Weert.’

‘Even kijken, ja het klopt. We hebben net een melding binnengekregen. Wat is het probleem?’

‘Wat het probleem is! Mijn vrouw is alleen thuis, neemt haar mobiel niet op en het alarm ging af.’ Hij veegt met zijn rechterhand het zweet van zijn voorhoofd.

‘Rustig mijnheer. Houd uw aandacht op de weg en zorg ervoor dat u heelhuids thuiskomt. Er is een wagen onderweg. Hij staat even stil voor de Julianabrug. Met een paar minuten gaat de brug open en gaan ze een kijkje nemen. Zodra er iets te melden valt, bel ik u terug.’

‘Met wie spreek ik?’ vraagt Tom.

‘Ik ben brigadier de Jager. Ik zie dat ik inderdaad geen telefoonnummer van u heb. Mag ik dit nummer noteren?’

‘Prima’, zegt Tom.

Hij drukt het gaspedaal verder in en stuurt de auto de tweede baan op. Gelukkig is het rustig op de weg en kan hij doorrijden. Met een beetje geluk is hij er over anderhalf uur.

Een half uur later belt hij opnieuw naar het politiebureau. ‘Weten jullie al iets meer?’

Brigadier De Jager probeert zo rustig mogelijk te blijven. Het zal je maar gebeuren dat je in deze situatie belandt.

‘Behalve een schietincident aan de overkant van uw woning zijn er geen nieuwe meldingen binnen gekomen.’

‘Schietincident?’

De Jager slikt. Dat had ze beter niet kunnen zeggen. Mijnheer is onderweg en paniek is het laatste wat hij kan gebruiken. ‘Maakt u zich geen zorgen. Het betreft een overbuurman in de Emmalaan. Dat is alles wat ik weet.’

Tom voelt zich niet lekker worden en heeft het gevoel dat hij moet kotsen.

‘Mijnheer, bent u er nog?’

‘Ja, ja.’

De Jager denkt snel na. Het is door de telefoon moeilijk om in te schatten hoe deze mijnheer op dit moment achter het stuur zit. Ze moet hem afleiden. ‘Wat doet u voor werk?’

‘Ik ben technisch ingenieur en werk aan een groot project in Maastricht.’

Ze tikt de informatie in op het toetsenbord.

‘Mijnheer, luister. We doen er alles aan om zo snel mogelijk meer duidelijkheid te krijgen. De straat is afgezet en ik verzoek u bij aankomst naar het politiebureau te komen. Daar wordt u verder ingelicht. Gaat het lukken om alleen verder naar Alphen te rijden?’

‘Ja hoor.’ Tom haalt een paar keer diep adem en probeert zich op de mede weggebruikers te focussen.

‘Wilt u dat ik aan de lijn blijf mijnheer?’ vraagt De Jager.

Tom antwoordt niet en stuurt de wagen naar de rechterbaan.

‘Mijnheer, bent u er nog?’

‘Eh, ja, sorry. U leidt me af.’

‘Zal ik de verbinding verbreken?’

‘Graag’, zegt Tom en hoort de klik. Hij zet de radio wat harder, pakt zijn waterflesje, dat hij altijd bij zich heeft, en neemt een slokje. De misselijkheid zakt een beetje. Is dit echt of droomt hij en wordt hij straks wakker van een vreselijke nachtmerrie?

Hoofdstuk 2

Arie Boelhouwer parkeert zijn oude Volvo tegenover de stoffenzaak aan de Emmalaan.

Twee jaar geleden is hij in Alphen aan den Rijn aangesteld als hoofd van de rechercheafdeling. Sinds kort woont hij in een nieuw appartement in het dorp en het bevalt hem goed. Met zijn donkerblonde krullenkop, een lengte van één meter vijftientig en een strakke buik, maakt hij indruk op zijn collega's en straalt gezag uit.

Arie heeft een half uur geleden een oproep gekregen van het bureau over een schietpartij op de Emmalaan en een mogelijke vermissing. De afgelopen maanden heeft hij rustig aan kunnen doen. Er waren geen noemenswaardige incidenten die zijn adrenaline deden stijgen. Arie houdt van spanning en ingewikkelde zaken. Wat dat betreft komt deze oproep hem goed uit, behalve dat hij midden in de nacht gewekt wordt.

De stoep op de Emmalaan is gedeeltelijk afgezet. Twee agenten wachten hem op.

‘Goedendag, mijnheer Boelhouwer’, zegt de agente.

Arie schat haar een jaar of twintig.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Er was een oproep van de familie De Groot op dit adres.’ Ze wijst naar de woning achter haar. ‘Het alarm was afgegaan en mevrouw was alleen thuis. Haar man logeert in Maastricht. Hij is onderweg naar Alphen. Mijnheer maakt zich grote zorgen omdat mevrouw aangaf dat er iemand in de woning was en plotseling de verbinding met haar mobiel werd verbroken. Ze neemt haar telefoon niet meer op. Een buurman, die aan de overkant woont, is neergeschoten.’ Ze wijst naar de woning die inmiddels afgezet is. ‘Een kogel is ter hoogte van zijn longen naar binnen gegaan en moet zo snel mogelijk verwijderd worden. Het LUMC is ingelicht. Er is een operatieteam opgeroepen.

Het slachtoffer is een man van 60 jaar en werkt in de nachtploeg van de wegenbouw. Waarschijnlijk ging hij naar zijn werk.'

'Is hij aanspreekbaar?' vraagt Arie.

'Nee, hij ligt waarschijnlijk in coma.'

De vriendin van de gewonde man, die uit bed is gebeld, kijkt bezorgd. Ze zegt niets en probeert haar tranen te bedwingen.

Arie knikt en loopt naar de medewerkers van de ambulance. 'Leeft hij nog?'

De oudere ambulancemedewerker knikt en gaat verder met stabiliseren.

'Hoe laat is dit gebeurd?' vraagt Arie aan de agente.

De agente kijkt op en denkt na. 'Niet langer dan een half uur geleden. Anders was hij er niet meer geweest.'

'Weet je of de traumahelikopter opgeroepen is?'

'Daar is geen tijd voor. Hij moet zo snel mogelijk naar het ziekenhuis.'

'Oké, blijf hier en houd alles goed in de gaten. Zodra er nieuws te melden is, wil ik het direct weten.' Arie geeft zijn mobiele nummer en loopt naar de vriendin van het slachtoffer.

Hij vraagt haar telefoonnummer en noteert de adresgegevens. 'Waar was u op het moment van de schietpartij?'

'In bed natuurlijk.'

'Heb u iets gehoord?'

'Nee, ik sliep.'

'Waar bent u wakker van geworden?'

'Er werd aangebeld door een agente.'

'Wat is de man van u?'

'Pardon?'

'Man, partner, vriend?'

'Hij is mijn vriend.'

'Wonen jullie samen?'

'We slapen af en toe bij elkaar.'

'Is er de laatste tijd iets gebeurd dat aanleiding zou kunnen geven tot deze aanslag?'

‘Nee mijnheer. We hebben geen vijanden als u dat bedoeld en met niemand ruzie.’

Arie noteert alles in zijn kriegelige aantekeningenboekje en geeft de vrouw een hand.

‘In de loop van de dag neem ik contact met u op. Sterkte!’

Voor de woning van Tom en Nerea staat een agent. Arie steekt de straat over. ‘Heb je aangebeld?’

‘Ja, mijnheer. Er doet niemand open.’

Arie kijkt naar het slot. Het is niet geforceerd. ‘Mmm, vreemd.’

Hij haalt zijn schouders op en belt aan bij de burens. Op het naambordje staat Fred, Agetha en Mark. Na een aantal keren bellen gaat het raam op de eerste verdieping open.

De buurman kijkt verbaasd naar de zwaailichten en de ambulance. ‘Is er iets aan de hand?’ vraagt hij slaperig.

‘Politie Alphen aan den Rijn’, zegt Arie. ‘Wilt u naar beneden komen?’

‘Ik kom eraan.’

Fred trekt snel een pantalon en een T-shirt aan.

Zijn vrouw Agetha is wakker geworden. ‘Wat ga jij doen Fred?’ vraagt ze slaperig en kijkt op de wekkerradio.

‘Er staat politie voor de deur. Een ambulance rijdt net weg.’

Hij loopt de slaapkamer uit. Agetha trekt een badjas en haar slippers aan en rent achter hem aan.

Arie stelt zich voor als Boelhouwer, hoofd recherche Alphen aan den Rijn en laat zijn legitimatie zien. ‘Wij hebben een melding gekregen dat het alarm is afgegaan bij de burens. Er wordt niet open gedaan. Mogen wij van u de sleutel?’

‘Is Tom niet thuis?’ vraagt Agetha, die naar buiten is gestapt om te kijken wat er allemaal gebeurt. ‘Oh, nee, hij slaapt vannacht in Maastricht.’

Fred, die altijd en onder alle omstandigheden rustig blijft, voelt dat er iets mis is.

‘Agetha, pak jij de sleutel?’

Ze gaat naar binnen.

‘Wie is er naar het ziekenhuis gebracht?’ vraagt Fred en frons zijn wenkbrauwen.

‘Sorry, ik kan niets zeggen omdat het niet mag en ik zelf geen idee heb wat er aan de hand is.’

Agetha geeft hem de sleutel.

‘Voor de duidelijkheid’, zegt Arie, ‘u mag tot nader orde uw huis niet verlaten. Momenteel is dit deel van de straat een plaats delict.’

Agetha wil iets vragen. Fred trekt haar terug de gang in. ‘Laten we eerst afwachten wat er aan de hand is. Kom, we gaan naar boven en kijken uit het raam.’

Zoon Mark is wakker geworden. Hij heeft zich aangekleed en is naar beneden gelopen. ‘Pap, mam, wat gebeurt er? Al die herrie!’

Fred en Agetha wonen sinds een jaar in deze woning. Hun zoon Mark woont sinds een paar maanden bij zijn ouders. Hij heeft kanker en is uitbehandeld. Zijn huis en inboedel zijn verkocht. Gezien de omstandigheden is hij er goed aan toe. Hij is sportief, heeft op dit moment geen pijn en slikt geen medicijnen.

Arie Boelhouwer trekt voor de zekerheid een paar plastic handschoenen aan, opent de voordeur en gaat naar binnen. Hij verwacht mevrouw slapend aan te treffen. Het zou niet de eerste keer zijn dat zoiets gebeurt. Wat niet past in het plaatje, is het schietincident aan de overkant. Heeft mevrouw de Groot haar overbuurman neergeschoten en is ze er vandoor gegaan? Of is ze zelf slachtoffer? Waarom zou iemand deze vrouw iets aandoen?

De gordijnen beneden zijn gesloten. Arie loopt naar de eerste verdieping. Er is niemand. De deur naar het balkon zit niet op slot. Hij loopt naar de zolderverdieping. Halverwege de trap stopt hij en kijkt langs de spijlen van het traphekje de kamer rond. Er is niets te zien en er zijn geen sporen van een inbraak. Hij draait zich om en belt het hoofdkantoor om verslag te doen.

‘Met Boelhouwer. Ik ben op een mogelijke plaats delict. Van mevrouw is geen enkel spoor. Een overbuurman is zwaargewond naar het ziekenhuis gebracht. Hij heeft een schotwond. In verband met de

schietpartij wordt de straat als een plaats delict ingeschaald. Bel het forensisch team. Laat ze de gehele woning op de Emmalaan onderzoeken. Ik heb geen sporen van inbraak in de woning kunnen ontdekken. Tot nader order hou ik rekening met een ontvoering, waarbij een getuige is neergeschoten. Hebben jullie nog iets gehoord van mijnheer De Groot?’

‘Wij verwachten hem over een kleine anderhalf uur op het bureau.’

Arie loopt naar beneden. ‘Blijf hier staan tot je afgelost wordt’, zegt hij tegen de agent bij de voordeur. Behalve het onderzoeksteam mag er niemand naar binnen. En ik bedoel niemand!’

Hoofdstuk 3

Arie gaat achter zijn bureau zitten en logt in op zijn computer. Agent Ravisma komt binnen en zet een beker hete koffie neer.

Arie geeuwt.

‘Dat valt niet mee op dit tijdstip mijnheer Boelhouwer. De nachtelijke uurtjes eisen hun tol op uw leeftijd.’

Arie kijkt hem recht in de ogen. ‘Doe jij je werk nu maar, ik kan heel goed voor mijzelf zorgen.’

Ravisma gaat terug naar zijn werkplek. Arie trekt een la open en haalt er een energiereep uit. Hij neemt nog een slok koffie en eet de reep op. Mijnheer De Groot wordt elk moment verwacht.

Tom arriveert bij het politiebureau. Het was een lange rit. Hij rent het bureau binnen en trekt nog net niet de baliemedewerker over de desk.

‘Wat is er met mijn vrouw aan de hand. Waar is ze?’ schreeuwt hij.

Ravisma hoort herrie en loopt naar de balie.

‘Rustig mijnheer, het komt allemaal goed. Bent u mijnheer De Groot?’

Tom knikt.

Ravisma pakt Tom bij zijn arm en brengt hem naar verhoorkamer drie.

‘Mijnheer’, zegt de agent, ‘ik ga koffie voor u halen en ik zal onze rechercheur melden dat u er bent.’ Hij klopt op de deur van Arie.

‘Wat is er?’ vraagt Arie die geeuwt.

‘Mijnheer De Groot is gearriveerd. Hij wacht in kamer drie.’

Arie zet zijn stoel recht, pakt een blocnote en loopt naar het toilet. Hij spoelt zijn gezicht met koud water, gaat naar de wc en wast zijn handen. Hij kijkt in de spiegel. Voor een man van zijn leeftijd ziet hij er niet slecht uit.

Tom strekt zijn rug als Arie binnenkomt en hem een hand geeft.

‘Boelhouwer, hoofd recherche. Goedemorgen mijnheer De Groot. Goede reis gehad?’

Tom knikt, legt zijn handen over elkaar op de tafel en schreeuwt bijna tegen Arie: ‘Weet u al iets meer over mijn vrouw?’

Arie gaat tegenover hem zitten. ‘Heb ik het goed begrepen dat u zei dat uw vrouw alleen thuis was?’

‘Ja mijnheer.’

‘Dat is raar. Ik heb de sleutel bij de burens gehaald en ben naar binnen gegaan. Er was niemand thuis. De voordeur was niet geforceerd en niet op slot gedraaid. Daarna heb ik de woning helemaal doorgelopen en vastgesteld dat alleen de deur op de eerste verdieping van het slot was. Heb jij een idee hoe uw vrouw de woning heeft verlaten?’

Tom begint te hyperventileren. ‘Dat kan niet. Ik heb haar tweeënehalf uur geleden nog gesproken en ze durfde voor geen prijs alleen naar beneden.’

‘Hoe is jullie relatie?’

‘Die is goed mijnheer, daar kunnen anderen jaloers op zijn.’

‘Mijnheer, wij doen er alles aan om uw vrouw zo snel mogelijk op te sporen. Vertelt u nog eens wat er vannacht is gebeurd.’

Tom vertelt alles wat hij weet. Hij heeft zijn armen stijf over elkaar en tikt met zijn voet op de grond.

‘Heeft uw vrouw vijanden?’ vraagt Arie.

‘Nee, ik zou niet weten wie. Ik heb nog nooit gehoord dat iemand haar kwaad wilde doen. Ze doet haar werk en heeft een aantal vrienden in Alphen.’

‘Wat voor werk?’

‘Ze schreef tot voor kort voor het Alphen Nieuwsblad.’

Arie heft zijn hoofd en kijkt Tom in de ogen. ‘Nu weet ik waarom haar naam mij zo bekend klinkt. Ze schrijft over de ouderen in Alphen. Dat is niet spannend, wel aangenaam om te lezen. Ze is dus journaliste. Ik weet dat journalisten zich soms in de nesten werken door zich te verdiepen in zaken waar ze zich beter niet mee kunnen bemoeien. Was ze naast deze verhalen bezig met andere zaken?’

Tom denkt na. ‘Ze heeft af en toe verhalen geschreven die op het randje waren. Dat is niet vaak gebeurd en lang geleden.’

‘Wat waren haar favoriete onderwerpen?’

‘Rampen.’

‘He?’ vraagt Arie en fronst zijn wenkbrauwen.

‘Ja, rampen. Die vond ze spannend en daar zat ze altijd bovenop. En rampen zijn er de afgelopen jaren genoeg gebeurd in Alphen.’

Tom denkt na, voor zover zijn hersenen nog werken. ‘Haar mobiel, hebt u die gevonden? Ze gaat nooit zonder de deur uit.’

‘Haar mobiel ligt op het bed. Hij staat uit. Wacht even, ik krijg zelf een bericht binnen.’

Arie bekijkt het sms bericht.

‘Het forensisch team is aan het werk in uw woning en in de straat. De komende uren kunt u niet naar huis.’

‘Maar mijn vrouw dan?’ vraagt Tom en gaat staan.

‘Ga zitten mijnheer. Mag ik u met Tom aanspreken?’

Tom knikt. ‘Weet u zeker dat de voordeur niet op slot was?’

Arie denkt na. Hij is zelf als eerste naar binnen gegaan en heeft de voordeur opgedaan. Hij heeft de sleutel één keer omgedraaid. ‘De voordeur zat niet op slot Tom.’

‘De voordeur zit altijd op slot’, zegt Tom. ‘En ’s nachts is de garagedeur geblokkeerd.’

Arie maakt een snelle inschatting. Nerea is waarschijnlijk door de voordeur naar buiten gegaan. Daar stond of liep op het verkeerde moment de overbuurman die naar zijn werk ging. Hij is neergeschoten. Wat hij niet begrijpt, is waarom Nerea meegenomen is. Gaat het hier over een ontvoering, heeft Nerea vijanden of heeft ze zonder iets te zeggen Tom verlaten?

‘Hoe was jullie huwelijk?’

‘Goed, dat heb ik net verteld’, zegt Tom ongeduldig. Hij wil feiten horen en niet dat gewauwel van een rechercheur.

‘Hebt u vandaag contact gehad met uw vrouw?’

‘Nee mijnheer. We hebben gisteren rond vijf uur geskypet. Dat doen we altijd als ik in Maastricht ben.’

‘Hebt u niets bijzonders gemerkt aan haar?’

‘Nee, ze vertelde wat ze die dag gedaan had. Het was een maandag als alle anderen.’

‘En dat is?’

‘s Morgens is haar vriendin op de koffie geweest. Dat doet ze al jaren. Vroeg in de middag heeft ze in het dorp koffie gedronken bij de Barista in de Julianastraat met Theo van Egmond, haar collega, ex-collega. Aan het eind van de middag heeft ze taalles gegeven aan ene Rachid, een vluchteling.’

‘Ex-collega?’

‘Nerea heeft een maand geleden haar werk bij de krant opgezegd.’

‘Waarom?’

‘Er is een nieuwe redactie en Nerea had daar geen zin in. Nieuwe eigenaren en nieuwe regels, daar heeft ze na 15 jaar voor bedankt.’

‘Verder nog iets?’ vraagt Arie.

‘Nerea is misschien ziek. Ze heeft een tumor op haar bijnier. In het LUMC wordt onderzocht of de tumor goed of kwaadaardig is.’

‘Slikt ze medicijnen?’

‘Ja, uit voorzorg krijgt ze iets voor hoge bloeddruk.’

‘Waarom?’ Arie zucht. Het is weer zo’n verhoor waarbij hij alles beetje voor beetje eruit moet trekken.

‘Ze kan een hersenbloeding krijgen of een hartstilstand als haar bloeddruk te hoog wordt.’

Er wordt geklopt. Het is Ravisma.

Arie loopt naar de gang. ‘Nieuws?’

‘De operatie van het slachtoffer is bijna klaar. Zoals het er nu naar uitziet, zal hij het overleven. De komende uren zijn cruciaal. Hij wordt de komende dagen in slaap gehouden.’

‘Bedankt’, zegt Arie. ‘Om negen uur wil ik iedereen in de vergadering bij elkaar hebben. Alle verloven worden ingetrokken. Ik ga nog even verder. Tot straks.’

Hij gaat terug naar de verhoorkamer.

Tom zit een beetje in elkaar gedoken op zijn stoel.

‘Gaat het mijnheer?’

Tom haalt zijn schouders op en zegt niets.

‘Waar waren we gebleven. Oh, ja, de medicijnen van uw vrouw, waar stonden ze?’

‘In het linker bovenkastje van het badkamermeubel.’

‘Ik zal het team ernaar laten kijken. Schrijf de namen en adressen op van degenen die gisteren met uw vrouw contact gehad hebben. Dat was het voorlopig. Kunt u ergens naartoe om een paar uur te slapen?’

‘Nee, niet echt.’

Tom vult een formulier in met zijn gegevens en de informatie die Arie gevraagd heeft.

Hij schuift het papier naar Arie. ‘Alstublieft, de telefoonnummers staan in de mobiel van Nerea.’

Arie belt naar het plaatselijke hotel en hangt op. ‘U kunt in ieder geval tot morgen in hotel Avifauna verblijven. Het is daar rustig en niemand die u stoort. Voor de komende tijd moet u bereikbaar blijven. Ik bel zodra er iets te melden valt. Oh, nog een tip. Laat zo weinig mensen weten wat er gebeurd is. Wij proberen de pers even op afstand te houden. Doet u hetzelfde.’

‘Maar de kinderen?’

Arie drukt zich achterin zijn stoel. Shit, die is hij helemaal vergeten. In de huiskamer staat een familiefoto in de boekenkast. ‘Uw kinderen kunt u bellen. Mag ik de namen, adressen, telefoonnummers en leeftijden van uw kinderen en partners?’

Tom knikt.

‘En wilt u ze vragen terughoudend te zijn?’

‘Hoe is de band met de kinderen?’

‘Goed.’ Hij vult de gegevens in en staat op.

Bij de deur nemen ze afscheid. Tom rijdt naar zijn huis. Hij wil met eigen ogen zien wat daar gebeurt.

Het is niet veel. Er is een oploop voor de afzetting. Diverse burens belagen hem met vragen. Zo snel als hij kan, gaat hij er vandoor en rijdt naar Avifauna, waar hij incheckt.

Het is vier uur in de nacht. Hij belt zijn kinderen Felix en Anne Sophie. Ze spreken om tien uur af in Alphen.

Tom stuurt een sms bericht naar zijn baas en meldt zich ziek voor de komende dagen.

Doodmoe en verward laat hij zich op het bed vallen. Allerlei gedachten spoken er door zijn hoofd. Waar ben je Nerea en wat is er gebeurd?

Hoofdstuk 4

Ongeveer twintig medewerkers zijn aanwezig in de algemene vergaderruimte van het politiebureau in Alphen. Ze wachten op rechercheur Arie Boelhouwer, hoofd van de afdeling. In kleine groepjes wordt er gediscussieerd over de gebeurtenissen van de afgelopen nacht.

Arie staat een moment stil voor de ingang van de zaal. Dit gaat geen makkelijke klus worden, dat voelt hij instinctief. Het is een gevoel dat tot nu toe altijd klopt.

Het geroezemoes in de zaal stopt als hij binnenkomt. Alle ogen zijn op hem gericht.

‘Goedemorgen allemaal en welkom op deze briefing. Ik zal beginnen met de gebeurtenissen van de afgelopen nacht op de Emmalaan.’

Arie houdt het kort. Hij is een man van actie en niet van geouwehoer. ‘Is er iemand die meer kan vertellen over de schietpartij?’

Jeltje steekt haar hand op.

Arie knikt.

Ze loopt naar voren. ‘We weten dat de buitendeur op de eerste verdieping en de voordeur van het slot zijn. Waarschijnlijk is de dader via de eerste verdieping of door de voordeur naar binnen gekomen. De eerste verdieping is moeilijk of niet te bereiken van buitenaf. Stel dat hij via de voordeur naar binnen gekomen is, blijft de vraag hoe? Het slachtoffer lag in bed toen ze belde naar haar man en sprak over een indringer. In het bed van mevrouw zijn geen bloedsporen gevonden. Er staan slippers naast het bed. We weten niet of ze standaard haar schoenen ernaast heeft staan. Waarschijnlijk niet. Beneden staat een paar schoenen bij een stoel. Op de kapstok hangt een aantal jassen. We weten niet of er een ontbreekt.’

Joop, een collega, onderbreekt haar. ‘Dat zou betekenen dat er inderdaad sprake is van een ontvoering die heel snel plaatsgevonden heeft.’

Jeltje gaat verder. ‘Het onderzoek is nog in volle gang. Er zijn op dit moment geen sporen van een worsteling. De garagedeur is afgesloten. Onze aandacht gaat naar de voordeur. Die is van het slot. Het is aannemelijk dat ze hierdoor de woning heeft verlaten en bij toeval de overbuurman tegenkwam. Dat is het voor dit moment.’

Arie kucht. ‘Wat we nu weten is dat er één persoon is neergeschoten. Waarschijnlijk een getuige. De komende dagen is de man niet aanspreekbaar. Waarom mevrouw de woning heeft verlaten is een raadsel. Ze is journaliste van beroep en werkte tot voor kort bij het Alphens Nieuwblad. Ze is freelancer en zou met een zaak bezig kunnen zijn. Naar aanleiding van de schietpartij neem ik de zaak serieus en gaan we er direct mee aan de slag.’

Er wordt gefluisterd.

‘Mag ik nog even jullie aandacht?’ vraagt Arie. Iedereen weet wat zijn taak is. Ik wil in ieder geval drie personen die de redactie van het Alphens Nieuwsblad ondervragen en haar pc nakijken. Zelf ga ik nu naar een vriend en vriendin van mevrouw. Een klein dingetje is het feit dat mevrouw, laten we haar vanaf nu Nerea noemen, ziek is. Ze heeft een tumor op haar bijnier en slikt daarvoor medicijnen. Het is niet bekend of ze die bij zich heeft. Tot slot de pers. Ik stuur een tweet en zal vragen of ze deze zaak even onder de pet willen houden tot er meer bekend is.’

‘Te laat’, roept Sjaak die op zijn telefoon kijkt. ‘Het staat al op de Alphense nieuwssite.’

‘Snotver’, zegt Arie. ‘Mieke, wil jij contact met ze opnemen en vragen of ze terughoudend willen zijn? Zodra er nieuws is, zullen we het melden. Dan gaan we nu snel verder en hanteren het draaiboek voor moordzaken en ontvoeringen. Mieke, wil jij de taken verdelen?’

Mieke knikt.

Een half uur later weet iedereen wat hij moet doen.

Arie sluit de meeting af.

‘Om drie uur vanmiddag zien we elkaar weer. Alle info die van belang kan zijn, wordt direct gebeld, gemaïld of getweet naar Mieke. Dit was het. Aan de slag en succes.’

Arie brengt een bezoek aan Theo van Egmond, een goede vriend van Nerea. Hij is de wekelijkse sportcolumnist van het Alphens Nieuwsblad.

Theo woont in een appartement bij het station. Arie kijkt naar buiten. ‘U woont hier prachtig.’

Theo knikt. ‘Waarom bent u hier?’

Arie gaat zitten en kijkt om zich heen. Voor een man alleen ziet het er keurig uit. Er ligt nergens rotzooi. De woonkamer zou een sopbeurt kunnen gebruiken en het uitzicht zou nog mooier zijn als de ramen een keer gezeemd worden.

‘Volgens mijn bronnen hebt u gisteren contact gehad met Nerea de Groot. Klopt dat?’

‘Ja, we hebben koffie gedronken. Dat doen we iedere week. Wat is daar mis mee?’

Arie neemt aan dat Theo nog niet op de hoogte is van het feit dat Nerea vermist is.

‘Waar hebben jullie het over gehad?’

‘Over alles en niks.’

‘Denk goed na, het is belangrijk.’

Theo kijkt op zijn mobiel en ziet dat er allemaal berichtjes binnenkomen. ‘Hou op zeg, wat is er aan de hand?’

‘Waar was u vannacht tussen twaalf en vijf uur?’

‘Wat denkt u, in mijn bed. Ik zeg niets meer tot u vertelt waar dit over gaat.’

Arie gaat achterover zitten en kruist zijn benen over elkaar. ‘Nerea de Groot wordt vermist’, zegt hij en kijkt Theo strak aan. Hij ziet de man wit worden en wankelen op zijn stoel.

‘Dat kan niet. We hebben elkaar gisterenmiddag gezien en er was niets aan de hand.’

‘Toch wordt de vrouw vermist en we weten niet in welke hoek we het moeten zoeken.’

Theo gaat voorover zitten en legt zijn ellebogen op tafel. ‘In ieder geval niet bij mij. Ze is mijn beste vriendin en ik zou haar nooit iets aandoen. Bovendien helpt ze mij momenteel.’

‘Waarmee?’

‘Ik heb acht weken geleden een open hartoperatie gehad. Sinds die tijd komt ze wat vaker bij mij langs. Verder gaat het prima.’

Theo is een man op leeftijd. Hij is 73 jaar en gek op voetbal en andere sporten.

‘Waar kent u mevrouw van?’

Theo slaat zijn ogen dicht en weer open. ‘Nerea ken ik van de vergaderingen van het Alphens Nieuwsblad. Twee keer per jaar kwamen alle correspondenten bij elkaar. Nerea stelde haar huis ter beschikking en zette koffie. Ina, de directrice, nam iets lekkers mee. Dat vond ik zo leuk dat ik haar gevraagd heb om een keer bij mij thuis langs te komen. Vanaf het eerste moment klikte het tussen ons.’

Theo ziet Arie opkijken.

‘Voordat u iets insinueert, Nerea en ik hebben geen verhouding. Nooit gehad en daar blijft het bij. Ze heeft een paar grote liefdes en dat zijn Tom, de kinderen en de kleinkinderen. Dat respecteer ik, net als onze vriendschap. Ik denk dat we ongeveer vijf jaar wekelijks een bakkie doen. Soms bij mij, vaak bij haar en af en toe bij Barista in de Julianastraat. Nerea is sociaal. Financieel heb ik het niet breed. Vaak neemt ze wat verse groenten voor mij mee en soms wat vlees. Ze kan heerlijke stooflapjes maken en verse soep. Dat is het eigenlijk. We weten veel van elkaar op het persoonlijke vlak, dat is logisch na zoveel jaar. Wanneer ik bij Nerea ben, wordt er weinig gesproken. We houden allebei van de cryptogrammen in het AD en lossen die samen op. Wanneer we klaar zijn, ga ik er weer vandoor. Wanneer we bij Barista zijn, hebben we het meestal over het werk. In goede en slechte zin. We kunnen de draak steken met de redactie als een artikel niet geplaatst wordt zoals we het beschreven hebben. Daar kunnen we pissig over zijn. We kunnen elkaar ook bekritisieren. Nerea is nogal kritisch als het bijwoorden betreft. Wanneer ik te veel het woordje ook of wel gebruik, is het eerste wat ze vraagt of ik soms niet goed in mijn vel zit. Dan let ik erop en ik moet toegeven dat het beter leest zonder. Dat is alles wat mij nu te binnenschiet.’

Arie heeft aandachtig geluisterd. ‘Is Nerea de afgelopen jaren bezig geweest met zaken waar ze zich beter niet mee had kunnen inlaten?’

Theo haalt zijn schouders op.

‘Ik zou het niet weten.’

‘Mevrouw is verdwenen mijnheer. Denk na. We hebben geen idee door wie en waarvoor. Het kleinste gegeven kan belangrijk zijn.

‘Wat ik mij kan herinneren is een moordzaak, jaren geleden. Nerea geloofde niet zonder meer dat de man die beschuldigd werd als enige dader in de picture kwam. Zij klampte zich erin vast en ik moet zeggen dat haar verhaal overtuigend genoeg was om nog een persoon na te trekken. Zodra er een moordverhaal in de krant staat, hebben we het er over. Nerea kennende, ligt deze zaak bij haar op de plank. Ze wil altijd haar gelijk halen tot het tegendeel bewezen is. Ze is gek op nieuws, ingewikkelde zaken en rampen vindt ze leuk om te verslaan.’

‘Is mevrouw met haar verhaal naar de politie gegaan?’

‘Oh, ja, en ze werd als een klein kind de les gelezen. De politie had een schaamhaar op de badjas van het slachtoffer gevonden. Hoeveel meer bewijzen moest de politie verzamelen?’

Arie denkt snel na. ‘Dit kan belangrijk zijn. Weten meer mensen hiervan?’

‘Het is een publiek geheim. Voor informatie is haar niets te gek. We hebben het trouwens laatst gehad over de vrijgesproken verdachte. Ze wilde bij hem aanbellen en om een interview vragen.’

‘Een interview waarover?’

‘Het werkelijke verhaal en of hij het wel of niet gedaan had.’

‘En?’

‘Nerea besloot plotseling te stoppen met het schrijven voor de krant. Daarna heb ik haar er niet meer over gehoord.’

‘Waarom is ze gestopt?’

‘Nieuwe redactie, nieuwe regels en minder vergoeding. Dat zag ze niet zitten.’

‘Zou het kunnen dat ze onder druk is gezet om te stoppen?’

‘Dat kan ik mij niet voorstellen. Wanneer Nerea ergens aan begint, maakt ze het af. Voor zover ik weet, is ze nooit bedreigd. Ze heeft

weleens boze brieven ontvangen, maar dat hoort erbij. Bovendien zou ze dat aan mij of zeker aan Tom verteld hebben.’

Er is een korte stilte. Theo gaat verder. ‘Ze wacht haar kans af en schrijft op een moment dat het haar uitkomt. Misschien heeft ze iets geschreven in haar verhalenbundel “Een verhaal achter het verhaal”.’

‘Is dat een uitgave?’

‘Nee, het staat in haar pc. Ik heb het nooit gelezen. Ina, de hoofdredactrice wel. Zij las het achter elkaar uit.’

‘Was Nerea helemaal gestopt met schrijven?’

‘Eens een schrijver, altijd een schrijver. Nerea is freelancer en kan een verhaal overal aanbieden.’

Arie staat op. ‘Hier is mijn kaartje. Zodra u iets te binnenschiet, bel dit nummer. De kleinste dingetjes kunnen belangrijk zijn.’

Theo laat hem uit en zet zijn pc aan. Hij leest de verhalen over de vermissing en de schietpartij. Wat is er werkelijk gebeurd? Hij schiet vol en laat de tranen over zijn wangen lopen. Nerea is verdwenen. Welke idioot heeft dit op zijn geweten?’

Hoofdstuk 5

Het is woensdag tien uur in de ochtend. Felix en Anne Sophie staan voor de hotelkamerdeur van Tom. Ze horen hem huilen en met zijn vuist op het bureau slaan. Anne Sophie schiet vol. ‘Het gaat niet goed met hem Felix. Wat doen we?’

Felix aarzelt niet en klopt zo hard dat Tom het hoort.

‘Pap, doe open alsjeblieft!’

Het wordt even stil en langzaam gaat de deur open. Tom heeft dikke ogen van het huilen.

Anne Sophie geeft hem drie kussen op zijn wang en een dikke knuffel.

Felix slaat zijn armen om hem heen.

‘Wat is er allemaal aan de hand?’ vraagt Anne Sophie. Ze is 42 jaar, slank en heeft lang, blond haar. Ze is de jongste van de twee. In Den Haag leeft ze met man Ravi van 42. Hij is een hardwerkende zakenman. Samen hebben ze zoontje Fender van acht. De band met haar moeder is hecht. Ze bellen elkaar regelmatig of ze spreken met elkaar af.

Tom en Nerea passen elke drie weken een dag op de jongen. Fender is het laatste kleinkind en ze zijn gek op hem.

Tom loopt naar binnen en gaat op de rand van het bed zitten. Hij trekt zijn schouders op. ‘Ik heb geen idee wat er aan de hand is. De politie houdt er rekening mee dat mam waarschijnlijk ontvoerd is. Misschien dat er vandaag iemand belt voor losgeld of zo.’

Felix gaat naast hem zitten en legt zijn handen op zijn over elkaar geslagen benen. ‘Was mam weer eens met iets bezig?’

Felix is 47 jaar. Hij heeft niet zoveel contact met zijn ouders. Met een drukke baan, een vrouw en drie pubers van vijftien, dertien en tien jaar, heeft hij zijn handen vol en zijn de dagen gevuld. Het contact beperkt zich tot de verjaardagen. Lisa, de vrouw van Felix, werkt fulltime in de supermarkt op de hoek.

‘Wat bedoel je met iets bezig?’ vraagt Tom aan Felix.

Felix trekt een raar gezicht. ‘Ze schrijft voor de krant en heeft meestal iets bijzonders.’

Tom perst zijn lippen op elkaar en slikt een paar keer. De normaal zo rustige man weet zich nauwelijks te beheersen en kijkt hem aan. ‘Ik weet niet waar je op doelt’, zegt hij met een verheffende stem. ‘Wat weet jij nu over je moeder. Je was er nooit, belde alleen om te vragen hoe de uitslag van de onderzoeken was en verder liet je nauwelijks iets van je horen.’

Anne Sophie grijpt in. ‘Ho, stop! Dit is niet het moment om elkaar in de haren te vliegen. Mama is verdwenen. en er is iemand neergeschoten. Ik maak me echt zorgen. Is degene die dit op zijn geweten heeft dezelfde persoon en zo ja, wat wil hij met haar?’

‘Anne Sophie, hou op’, zegt Tom. Hij kan zijn tranen, die steeds weer opkomen, niet meer tegenhouden. ‘Laten we blijven vertrouwen op een goede afloop en dat ze gezond terugkomt.’

Anne Sophie gaat aan de andere kant zitten, slaat haar armen om hem heen en houdt hem stevig vast. Ze houdt het niet droog.

Tom staat plotseling op. Hij snuit zijn neus, snikt en haalt zijn neus op. ‘Met dat gejammer krijgen we haar niet terug. We moeten sterk zijn en er voor haar zijn als ze terugkomt. Kom, we drogen onze tranen en gaan naar het park. Het is er niet druk en we hebben de minste kans dat we er lastiggevallen worden. We kunnen een stukje wandelen of een bankje uitzoeken en naar de vogels kijken.’

‘Goed idee pa’, zegt Anne Sophie.

Tom trekt zijn jas aan en ze gaan naar buiten.

Het is koud voor de tijd van het jaar. Er zijn niet veel bezoekers. Ze wandelen het park in. Bij het restaurant bestelt Tom drie koffie. Met een kartonnen bekertje lopen ze verder. Bij het eerste bankje dat ze tegenkomen, gaan ze zitten. Ze kijken over de vijver.

Felix is onder de indruk van Tom, zijn stiefvader. Zijn biologische vader is 5 jaar geleden overleden aan kanker. Hij heeft Tom altijd gemogen als man van zijn moeder, maar nooit de intentie gehad om hem als vader te zien. Zijn moeder Nerea is een ander verhaal. Zij is gewoon zijn moeder. Hij heeft geen hechte band met haar zoals Anne

Sophie. Het klopt dat Tom zegt dat hij nooit of in ieder geval weinig in Alphen komt. Hij heeft het gewoon druk en wil er altijd zijn voor zijn kinderen. Dat heeft hij vroeger zelf gemist. Nerea had de nare gewoonte om dingen op te dringen. Felix wilde zelf keuzes maken en die waren altijd anders. Nu, in deze situatie, verandert alles. Waar is zijn moeder? Zouden ze haar pijn doen? Is ze nog in leven?

Felix neemt een slokje koffie. Hij is niet gelovig en toch kijkt hij naar boven. Mag mama alstublieft blijven leven en gezond terugkomen?

Hoofdstuk 6

Na het bezoek aan Theo van Egmond rijdt Arie door naar de vriendin van Nerea. Arie gaat aan de keukentafel zitten. Gerrie staat bij het aanrecht en zet koffie. Arie vindt haar een aantrekkelijke vrouw voor 73 jaar. De huiskamer toont fris. Zachte pastelinten die opgefleurd zijn met kleurige accessoires. Buiten is het een rijtjeshuis. Binnen waan je je in een bungalow.

‘U woont hier mooi, zegt Arie. ‘De zonnige tuin en al het licht in de kamer, prachtig.’

Gerrie gaat tegenover hem zitten. ‘De verdwijning van Nerea is vreselijk’, zegt ze met een zachte stem. ‘Ik heb het op Facebook gelezen. Is er al nieuws?’

Arie schuift zijn stoel verder onder de tafel. ‘Op dit moment kan ik niets zeggen wat betreft het onderzoek. Hoe lang kennen jullie elkaar al?’

‘Ik heb geen idee. We drinken al jaren elke maandagochtend koffie.’

Arie geeuwt. ‘Sorry, hoe ver gaat jullie vriendschap?’ Hij baalt ervan dat hij nog geen enkel aanknopingspunt heeft voor de schietpartij en de verdwijning van Nerea.

Gerrie denkt na. ‘Wij zijn dikke vriendinnen en hebben geen geheimen voor elkaar.’

‘Kunt u iets over haar vertellen?’

‘Wat wilt u weten?’

‘Alles en graag in detail’, zegt Arie. ‘Eerlijk gezegd heb ik geen idee en is het ongebruikelijk dat er iemand zomaar verdwijnt. Daar moet een achterliggende reden voor zijn.’

‘Nerea houdt van spanning,’ zegt Gerrie. ‘Wanneer ze ergens informatie over wilde hebben, was niets haar te gek. Jaren geleden is ze fanatiek bezig geweest om een of meer verdachten in de zaak van de moord op een vrouw op te sporen. Het was bijna een obsessie voor haar.’

‘En heeft ze iemand gevonden?’

‘Er was één man die ze verdacht vond. Na een gesprek met een rechercheur heeft ze die gedachte laten varen. Ze sprak er in ieder geval niet of nauwelijks meer over. Nerea kennende, houdt ze nog steeds haar ogen en oren open.’

Arie neemt een slok. ‘Wat deed ze nog meer?’

‘Ze heeft vrijwilligerswerk gedaan als taalcoach voor de vluchtelingen. Dat was niet echt een succes.’

‘Waarom niet?’

‘Nerea is ongeduldig. Ze stak hier heel veel tijd in en verwachtte van de cursist dat hij net zo enthousiast zou zijn als zij tijdens het integratieproces.’

‘En?’

‘Dat gebeurde niet. De mannen kwamen of te laat, of niet opdagen, of ze hadden hun huiswerk niet gemaakt. Ze kregen allen een herkansing en haakten daarna af. Het Gilde, de organisatie waar de vluchtelingen zich aanmelden voor extra begeleiding, noemde het pure pech. Nerea zag dat anders. Dit werk was niet voor haar weggelegd en ze wilde stoppen.’

‘Maar?’

Ze heeft nog één vluchteling. Zodra hij ermee stopt, zegt ze haar vrijwilligerswerk bij het Gilde op.

‘Wat weet u van deze vluchteling?’

‘Weinig. Het schijnt een aardige man te zijn. Vriendelijk, knap en goed opgeleid.’

‘Zijn naam?’

‘Geen idee. Vraag dat maar bij het Gilde.’

‘Ik heb gehoord dat Nerea ziek is. Wat weet u daarvan?’

Gerrie knikt. ‘Ze heeft een tumor op haar bijnier.’

Arie maakt wat aantekeningen in zijn schrijfblokje en legt de pen neer.

‘Maakte ze zich daar druk om?’

‘Wat denkt u! Er zit iets in haar buik dat er niet hoort.’

‘Waarom halen ze de tumor niet weg?’

‘Het is een gevaarlijke operatie.’

‘In welk opzicht?’

‘Zodra de tumor verwijderd wordt, krijgt ze een adrenaline stoot en dat is een risico.’

‘Wat kan er dan gebeuren?’

‘Ze kan een hersenbloeding krijgen of een hartstilstand.’

‘Oeps, dat klinkt niet goed.’

Arie denkt na. ‘Nerea slikt medicijnen. Hoe belangrijk zijn die?’

‘De medicijnen houden haar bloeddruk laag en volgens de arts wordt daarmee het risico op complicaties verkleind.’

‘Hoe is de verhouding met haar man?’

‘Ze zijn nog steeds verliefd op elkaar. Ze kan op hem mopperen, zoals alle vrouwen dat soms doen, en hetzelfde geldt voor Tom, denk ik. Een gewoon gezin, zonder gekke dingen.’

‘Waarom zou Tom op haar mopperen?’

‘Ze rookt, daar houdt hij niet van.’

‘Ze is toch ziek?’

‘Maakt niet uit. Ze noemt zichzelf een geboren junk en kan het niet laten.’

‘De verhouding met haar kinderen, is die goed?’

‘Ja hoor. De oudste is erg op zichzelf. Dat is niet zo verwonderlijk. Nerea is dat zelf ook. Met de jongste heeft ze het meest contact. U weet hoe dat gaat tegenwoordig. De jeugd heeft het druk met de kinderen, uitgaan, werk, wonen in een andere stad en de sociale contacten in de vriendenkring. Bezoekjes aan de ouders schieten er dan soms bij in. Nerea sprak er niet veel over. Bovendien vermaakt ze zich prima met de schrijverij, af en toe koffie drinken in het dorp. Alleen of met kennissen. Soms gaat ze met de trein naar Maastricht om Tom op te halen. Dat noemt ze haar leesdagen. Ze neemt een spannend boek mee en samen rijden ze terug naar Alphen. Meer weet ik niet.’

Arie wrijft met zijn wijsvinger heen en weer onder zijn neus. Hij is door zijn vragen heen voor dit moment en staat op.

‘Bedankt voor de informatie. Mocht u iets te binnen schiet, laat het weten.’

Hij overhandigt zijn visitekaartje en geeft een hand. ‘Tot ziens.’